

Література

1. Петрик В. Сутність інформаційної безпеки держави, суспільства та особи [Електронний ресурс] / В. Петрик // Юридичний журнал. – 2009, № 5. – Режим доступу: <http://www.justinian.com.ua/article.php?id=3222>.
2. Дубина А.М. Інформаційно-психологічні війни і їх вплив на масову свідомість / А.М. Дубина. – Київ: НТУУ «КПІ», 2011. – 57 с.
3. Петрик В. Небезпеки особистості в інформаційному просторі / В. Петрик, Я. Жарков, М. Дзюба // Юридичний журнал. – 2007. – № 2. – С. 45-46.
4. Марута Н.О. Інформаційно-психологічна війна як новий виклик сучасності: стан проблеми та напрямки її подолання / Н.О. Марута, М.В. Маркова // Український вісник психоневрології. – 2015. – Том 23, випуск 3 (84). – С. 21-28.
5. Briere J. Traumatic stress, affect dysregulation, and dysfunctional avoidance: a structural equation model / J. Briere, M. Hodges, N. Godbout // J. Traum. Stress. – 2010. – Vol. 23. – P. 767-774.

Науковий керівник
док. пед. н., доцент Данченко І.О.

Соловійова А.О.

Державний біотехнологічний університет

ГЕНДЕРНИЙ КОМПОНЕНТ В ОСНОВІТНІЙ СИСТЕМІ УКРАЇНИ: КОНЦЕПЦІЇ ТА СТРАТЕГІЇ

Залишаючи навчальний заклад, хочуть бачити молодь з якостями лідера, впевнених в собі, навчених приймати рішення, мужніх юнаків і жіночних дівчат. Але чи вчать цього взагалі? Чи дійсно кожній і кожному необхідно відповідати певним сформованим чи нав'язаним стандартам?. Чи може підліток з поступливого і посидючого перетвориться в самостійного і впевненого?

Освіта застаріла і ніколи не змінювалася. Ще з 19 століття було закладено бути такими як всі і ніяк не виділятися, приходити в одну будівлю, сідали за одну і ту ж саму парту, вислуховувати й зачувати матеріал. І до сьогодні нічого не змінилося. У плані навчання, від дівчат завжди вимагали та очікували більшого. У той час як хлопчикам прощалися якісь витівки й часто можна чути на виправдання: «це ж хлопчик.», а ось дівчинка повинна бути більш вихованою і стриманою, тобто відповідати певним стандартам поведінки.

Але в цей момент розвивається одне загальне перетворення тенденції культурних стереотипів мужності і жіночності. Центром стає індивідуальність людини, свобода вибору їм шляхів самореалізації незалежно від статевої приналежності.

Інтеграція до європейського співтовариства потребує істотної перебудови усіх соціальних інституцій та процесів на нових, демократичних принципах, вільних від будь-якої форми дискримінації, зокрема й за ознакою гендеру. У цьому дусі витримана державна політика країн Європейського Союзу, які проголосили одним із основних засобів демократизації суспільства політику

гендерного мейнстрімінгу («gender mainstreaming policy») як системну стратегію створення рівних можливостей для жінок і чоловіків, подолання гендерної асиметрії та нерівності в усіх сферах життєдіяльності суспільства. Саме тому в контексті європейського спрямування розвитку українського суспільства особливої значущості набуває в Україні впровадження в освіту принципів гендерної рівності та недискримінації.

Стратегія впровадження гендерної рівності та недискримінації у сфері освіти “Освіта: гендерний вимір – 2020” (далі – Гендерна стратегія) визначає базові принципи, мету, стратегічні цілі, завдання, цільові групи, сфери впровадження та реалізації державної політики гендерної рівності та недискримінації в освіті.

Світовим товариством проблема гендерної рівності в освіті розглядається у контексті прав людини. Міжнародні організації (ООН, РЄ) визнають вирішальне значення освіти для розвитку особистості, суспільства, країни, про що свідчать програмні документи, які регламентують діяльність держав щодо врегулювання гендерних проблем, зокрема в освіті.

Ухвалені документи створили нормативне підґрунтя для розв’язання проблеми гендерної дискримінації в українському суспільстві. Проте вітчизняна освіта як соціальний інститут залишається недостатньо чутливою до проблем гендерної рівності та дискримінації загалом і відтворює панівну (асиметричну) гендерну схему на структурно-організаційному та змістовно–процесуальному рівнях.

На структурно-організаційному рівні наявну в суспільстві гендерну сегрегацію та стереотипізацію відображають внутрішні організаційні практики освітньої установи; гендерна стратифікація педагогічної діяльності; викладацький, педагогічний, науково-педагогічний склад. Сучасні вітчизняні дослідження засвідчують значну фемінізацію галузі (представленість жінок становить близько 78,3%), проте кількість жінок і чоловіків відрізняється на різних щаблях освітньої ієрархії та на різних рівнях освіти. Якщо у закладах дошкільної освіти працюють майже виключно жінки (98,6%), то у викладацькому складі вищих навчальних закладів чоловіки становлять практично половину викладацького складу. Ригідність застарілих гендерно–стереотипованих уявлень у кадровому (освітньому) менеджменті залишається інструментом “стримування” можливостей реалізації працівника/працівниці на своєму робочому місці, спотворює уявлення про реальну картину функціонування трудового колективу та призводить до хибних управлінських рішень. Це призводить до зменшення частки жінок у сфері освіти зі зростанням посади: жінки обіймають рядові посади вчительок, викладачок і виховательок, проте серед директорів загальноосвітніх шкіл чоловіків майже 40%, а серед ректорів вищих навчальних закладів - 90%.

Упровадження принципу гендерної рівності та недискримінації у систему освіти в Україні пов’язане з необхідністю подолання гендерно-нейтрального підходу до формування освітньої політики, адже однакове ставлення до осіб різних статей в умовах нерівних вихідних можливостей

означає закріплення та відтворення нерівності, а нехтування відмінностями в умовах структурної нерівності призводить до невидимості дискримінації та неможливості вирішити проблеми дискримінованих груп. Водночас, гендерна рівність має означати забезпечення всім учасникам/учасницям освітнього процесу в Україні, незалежно від їхніх статевих чи гендерних характеристик рівних можливостей доступу до позитивних результатів у сфері освіти і науки.

Стратегія удосконалення освіти в контексті гендерного виміру передбачає визначення низки базових принципів, які слугують дороговказами для докладання педагогічних зусиль під час практичного застосування гендерного підходу у сфері освітньої та виховної роботи серед дітей, юнацтва і молоді.

Щоб зробити гендерночутливе середовище в навчальних закладах потрібно розуміти, що це означає поступати в мірах розуміння конструктивного, соціального походження чоловічого і жіночого в суспільстві, акцентувати на індивідуальності і особливостях особистості, можливостях кожного та кожної, професійних здібностях.

Науковій керівник
канд. ек. наук, ст.викл. Омельченко Г.Ю.

Стружко С.О.

Державний біотехнологічний університет

ФЕНОМЕН ПОЛІТИКИ В ПОЛІТИЧНІЙ НАУЦІ СУЧАСНОСТІ

Політологія - наука про політика її взаємовідносини з людиною та суспільством. Як всі науки, політологія має об'єкт та предмет пізнання. Зараз існує три основних підходи до визначення предмета політології:

- перший підхід полягає у тому, що політологія розглядається лише як одна з наук про політику на рівні із політичною філософією, політичною психологією та іншими науками;

- другий підхід ототожнює політологію та політичну соціологію як найбільш загальні науки про політику;

- третій підхід визначає політологію як загальну інтеграційну науку про політику в усіх її проявах. Така позиція здобула найбільше визнання серед сучасних дослідників політичних процесів.

Об'єктом політології є політична діяльність, або політична сфера сучасного суспільства. Політична сфера суспільства - царина суспільних відносин, що пов'язана із взаємодією багатьох спільностей людей — соціальних груп, класів, націй, народів. До неї входять соціальні інститути та організації, найважливішою з яких є держава. Участь у справах держави, визначення задач та змісту діяльності держави і є політика, яка є головним змістом діяльності людей у політичній сфері.

Політика - це особливий вид людської діяльності, пов'язаний з одержанням і здійсненням влади, насамперед державної. Політика - творення